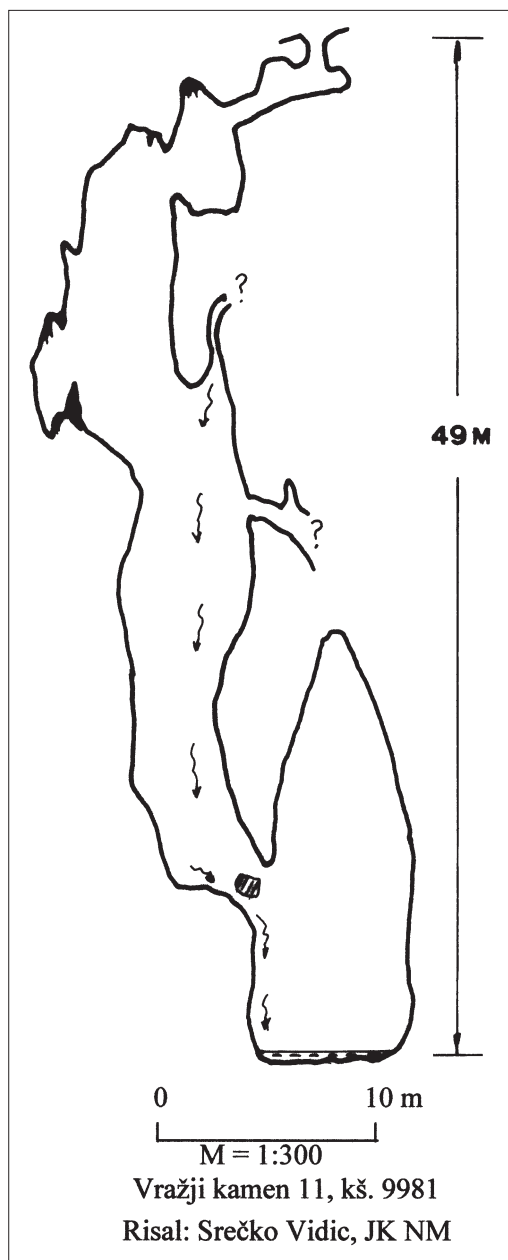

Vražji kamen 11, dobesedno!

Jernej Tramte

Zjutraj sem se zbudil z močnim prepričanjem, da bo 7. februar 2010 vpisan v zgodovino našega kluba. Po vsem pripovedovanju Srečka Vidica, da je našel luknjo, iz katere buči šum slapu, sem vedel, da smo na pravi poti! Pa še blizu Čaganke na Poljanski gori je, tako da se nisem obotavljal, Gregor Brulc pa tudi ne. Ker je treba tako pomembne trenutke zabeležiti, je Srečko pripravil snemalno opremo. Na poti do jame smo se najprej borili s snegom, saj ga je na novo zapadlo 15 cm, mi pa z meganom, a so »gudjerke« opravičile svojo ceno. Hvala bogu, da je vhod v jamo ob cesti, saj je bilo snega toliko, da smo ga imeli tik pod pasom. No, vsaj jaz, ki ga imam niže. Prvi sem na toplo smuknil jaz, prva dva metra kar prosto, in takoj zagledal italijansko vojaško čelado. Kar iz navade sem hotel reči: »Dober dan«, a je bila pod čelado samo zemlja. Najprej sem šum vode primerjal s tistim iz Straškega mejnika in sklepal, da smo v precej večji podzemni banji. Tri metre dolg meander nas je ustavil na globini 4-ih m. Hitro smo napredovali, vendar nas je zaskrbelo, ker sem med širjenjem ožine ponesreči vanjo vrgel macolo, potem pa še obcestni kol za označevanje ceste. Na koncu nam je uspelo prehod razširiti in s Srečkom sva smuknila v izvidnico 5 m niže, v zasigano stopnjo nad breznom. Prvi zvoki iz mojih ust so bili barve Gargamelovega glasu, opis brezna pa črna luknja. Zasigano brezno

se z globino širi neenakomerno v nekakšne balkonske nivoje, iz katerih se voda preliva v potokih, na koncu pa izgine v črno luknjo nekje 35 metrov niže. Vrh tega brezna leži približno 3 m pod cesto, kar smo ugotovili, ko smo zaslišali bobnenje avtomobilov, ko so se peljali nad jamo.

Že naslednji vikend, bilo je na valentinovo, smo v isti zasedbi nadaljevali raziskave in prodrli do dna brezna, popolnoma premočeni od škropljenja vode. Kasneje smo ugotovili, da slap ustvarjata dva dotoka vode. Večinski del je predstavljal stalen tok podzemne vode, drugi pa je bila meteorna voda, ki se površinsko zbira v bližnjem kamnolomu, teče po cesti, nato pa ponikne v brezno. Brezno je zasigano in polno kapnikov vse do dna. Voda teče iz vseh strani in škropi, kot bi padal dež. Ko sem se približeval dnu, ga sprva ni bilo videti, nato pa sem ob robu zagledal neprehodno razpoko, ki je zaradi pomanjkanja opreme nismo mogli razširiti.

Naslednji vikend sva s Srečkom opustila raziskovanje zaradi prevelike količine vode, kajti ob taljenju snega se je povečal meteorni pritok. Vseeno sva se spustila do dna brezna in uživala v slapu, kajti v jamah na našem koncu zelo redko doživiš kaj podobnega. Naslednjo nedeljo smo bili močno presenečeni, ko smo končno razširili razpoko in se po slapu spustili do dna dvorane na globini 49 metrov. Logično je pričakovati, če voda v dvorano priteka, da tudi odteka v vsaj majhen meander ali razpokico. Mi pa smo se na dnu zmedeno ozirali naokoli, kot da smo kaj izgubili, in še danes nam ni jasno, kam voda odteka. Mogoče se bodo s časom odprle možnosti, zato v prihodnosti načrtujemo vnovične preglede, kajti domnevam, da jama v ozadju skriva tisto, kar kažejo njene značilnosti v raziskanem delu.

Pod vhodom. FOTO SREČKO VIDIC

Priprave za spust. FOTO JERNEJ TRAMTE